

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JOHN TRASER

ΟΤΑΝ ΕΥΠΝΑ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

ΟΥΣΥ!... Ρέτζ!... φώναξαν οι δυο νέοι συγχρόνως.

—Τί τύχη να συναντηθούμε μετά τόσα χρόνια! είπε ο νέος. Νόμιζα πως δεν θά σ' έβλεπα ποτέ πια!

—Ω! Ρέτζ, δεν φαντάζεσαι πόσο χαρήκα που σε συνάντησα! Πήγαίνε με πουθενά... Νά, στο Παρίσι, όπως άλλοτε...

Λέγοντας αυτά τα λόγια, η νέα πέρασε το χέρι της κάτω από το μπράτσο του Ρέτζ και χαρούμενοι κ' οι δυο τους, διευθύνθηκαν προς το πάρκο. Ένω προχωρούσαν, ο Ρέτζ κύτταζε τη Λούσυ.

—Ξέρεις πως δεν άλλαξες διόλου σ' αυτό το διάστημα των πέντε χρόνων! Πές μου, Λούσυ, τί έγινες όλον αυτό τον καιρό;

—Όχι! Πές μου έσυ πρώτα, Ρέτζ! Τί έγινες; Τί κανες;

—Ο νέος δίστασε μία στιγμή και κατόπιν απάντησε:

—Όταν μ' άπαρηθήκα, Λούσυ, νόμιζα πως θά πεθάνω, τόσο πολύ μου κόστισε αυτό... Ώστόσο εξακολουθούσα να πηγαίνω στο «Ατελιέ» μαζί με την παρέα μας. Οι σύντροφοί μου καταλάσαν τόν πόνο μου—ήπως κι' αυτοί δεν τούς είχε αποπικρύνει έναν-έναν; Έκαναν ό,τι μπόρεσαν για να με κάνουν να ξεχάσω!...

—Ναί, ο Ντέρικ, ο Άρθουρ, ο Ράνουλφ κι' ο Δάβιντ, μου μούρσισε η νέα. Ω! Ρέτζ, για θυμήσου, τί ώραία που ήταν τα νεύατα μας!

—Κι' ο Πότζερ, τόν ξέχασες τόν Πότζερ; Άλλά μ' αυτόν ποτέ δεν τα πήγαίνες καλά. Ήταν πάντα άλλόκοτος, τόν θυμάσαι;

—Δέν ήταν κακός, είπε η Λούσυ σκεπτική.

—Δέν τόν ξαναείδαμε πια! Ούτε τόν Δάβιντ, ούτε τόν Ντέρικ. Ο κόσμος είνε τόσο μεγάλος, θλίψεις! Ο Ράνουλφ κι' ο Άρθουρ παντρεύτηκαν...

—Και σού, Ρέτζ;

—Ω! Εγώ, δέν πρόκοιφα ως ζωγράφος, κανείς δέν άγόρασε τά έργα μου. Γι' αυτό κάνω τώρα σχέδια για ταπεσαρίες, εργάζομαι για ένα εργοστάσιο και ζω όπως για τωρῶ. Μένω πάντοτε στο ίδιο, τό παλιό μας «Ατελιέ». Τίποτε δέν άλλαξε εκεί μέσα...

—Πόσο θά ήθελα να τό έβλεπα πάλι! Θυμάσαι, Ρέτζ, τί κέρια που είχαμε τότε που είμαστε νέοι και φτωγοί!...

—Ο νέος γύρισε και τήν κύτταξε.

Παρατήρησε τό κομψό φορέμα της με τίς ωμορφες γούνες, τό χαριτωμένο στραβοθαλαμένο καπελλάκι άπάνω στις ζανθές μπούκλες τών μαλλιών της και τό άδοξαυτοκόλλητο ρολόι ποϋ φορούσε στο χέρι της.

—Εσύ ήσουν πάντοτε οάν τήν πριγκίπισσα τού παραμυθιού! είπε ο Ρέτζ. Πάντοτε γελαστή, πάντοτε καλοθαλαμένη οάν να κέρδιζες άφθονα χρήματα, ένδ ξέρουμε καλά πως ούτε σου δέν κατάθρωνες να πουλάς τούς πίνακές σου. Πώς τά κατάφερες, Λούσυ;

—Ήταν προσποίσεις! Μ' άρεσε να νομίζω πως ήμουν πλούσια και ευτυχισμένη και καμιά φορά κατάθρωνα και γελούσα τόν έαυτό μου! Άλλά πόσο φορές τή νύχτα έβριχα τό μαξιλάρι μου με τά δάκρυά μου... τί θραδειές μάλιστα που δέν ήξερα ποιόν άπ' όλους σας ν' άποφασίσω να πάρω για άνδρα... Γιατί θλίψεις, Ρέτζ, σάς άγαπούσα όλους!...

—Εκτός άπό τόν Πότζερ, έ; Τόν καίμενο τόν Πότζερ!

—...Κατόπιν έβριχα πέναν να ζωγραφίζω. Πήγα σ' ένα κινηματογραφικό στούντιο. Στην άρχή δέν τά κατάφερα τόσο καλά. Κοπιάσα πολύ, νευρίασα... Τέλος, μία μέρα, σκέφθηκα να παίξω κωμικούς ρόλους. Είχα μεγάλη έπιτυχία, κι' άπό τότε κέρδιζα όσα χρήματα ήθελα κι' εργαζόμουν με τό κέφι μου... Τί παράξενη ποτέ είνε ή ζωή! Άξίζουμε λιγώτερο άπ' όλους σας κι' όμωσ είμαι ή μόνη που πρόκοιφε άπό τήν παρέα μας...

—Κι' ο Πότζερ! Κληρονόμος κάποιον μακρινό έξάδελφό του. Φαίνεται πως είνε πολύ πλούσιος τώρα! Φυσικά δέν να καταδέχθηκε να ρθθ ποτέ να μάς επισκεπθθ. Τέ χρόνια κανεί τόν άνθρωπο έγωιστή και φανατισμένο!... Ω! Λούσυ—επε ο νέος παρακλητικά. Έλα να πάρουμε μαζί ένα τσάι στο «Ατελιέ» μας, όπως άλλοτε... Θά μου έκανε τόσο ευχαρίστησι αυτό... Η Λούσυ γέλασε χαρούμενη κα' επε:

—Κι' έμένα θα μ' ευχαριστούσε πολύ, Ρέτζ! Για μία ώρα μόνά, μια μικρή ώρα που θα κλέψουμε άπό τό παρελθόν...

—Ναί, αγαπημένη μου, να ζήσουμε μία ώρα άπό τά περα-

σμένα νεύατα μας. Μονάχα μία ώρα...

—Άλλά, Ρέτζ... δέν θά...

—Όχι, Λούσυ, επε ο νέος σοβαρά. Τό όνειρό μου έσθυσε! Μέσα στο σούρπουτο, που ή όμίχλη τό έκανε πιο θαρό, δίνοντας ένα θλιμμένο, μελαγχολικό τόνο στα δένδρα τού πάρκου, οι δύο νέοι πιασμένοι άπό τό μπράτσο, βγήκαν άπό τόν κήπο και πήραν τό λεωφορείο για τό Τσέλσι.

—Θυμάσαι, επε ο Ρέτζ, όταν κατέβηκαν άπό τό λεωφορείο, έδώ, σ' αυτή τή θέση, μου είπες ένα θαρό πως δεχόσουν να γίνης γυναίκα μου; Ήμουν τόσο ευτυχής, τόσο χαρούμενος, όπως είχασα τό όρόμο μου και δέν εύρισκα τό σπιτί μου...

Ένω ανέβαιναν τά πέτρινα σκαλοπάτια τού σπιτιού, ή Λούσυ παρατήρησε:

—Σάν ποτ καθαρά μου φαίνεται ή σκαλα, άπό άλλοτε.

—Άς μείνουμε λοιπόν στο μισοσκόταδο, ώστε ή άπατηλή έντύπωση να εξακολουθήσει!

—Ω! φώναξε ή νέα, οταν μπήκε στο «Ατελιέ». Όλα είνε όπως ήσαν και τότε, μονάχα τίς κουρτίνες θλίπω πως τίς άλλαξες, Ρέτζ. Είνε πιο καλές αυτές, άλλα προτιμώσασ τίς παλιές. Σκάλισε λιγο τή φωτιά στο τζάκι για να δυναμώσει. Θά ψισω φρυγανιές, θέλεις; Σκέψου πως θρισκόμαστε πέντε χρόνια πίσω, Ρέτζ... Έγώ είμαι είκοσι δύο χρόνων κι' έσύ είκοσι τεσσάρων, είμαστε δύο άμέριμοι και έπιτόλαιοι νέοι και!...

—...Και αγαπίομαστε! πρόσθεσε ο Ρέτζ ένδ έθγαζε άπ' ένα ντουλαπάκι δύο παλιά, ραγιωμένα φλυτζάνια και μία τσαγιέρα τής όποιás ή μύτη ήταν σπαμμένη. Βλέπεις, πρόσθεσε, έχω πάντοτε τά δύο φλυτζάνια μας και τήν τσαγιέρα μας!

—Απαράλλακτα οάν τόν παλιό καιρό! επε ή νέα και γέλασε.

—Ναί, απαράλλακτα! Μόνω που δέν είνε πια τό ίδιο...

Ο Ρέτζ κάθησε στο ντιβάνι κι' άπό κει παρακολούθησε τήν Λούσυ, ή όποια γονατισμένη μπροστά στο τζάκι έτοιμάσε τίς φρυγανιές, ο μία άκρη άπάνω στη χόβολη. Η φλόγες φωτίσαν τό πρόσωπό της κ' έκαναν τά μαλλιά της να λάμπουν οάν χρυσάφι.

Κατόπιν κάθησαν οι δύο τους στο ντιβάνι και κουβεντιάζοντας εθθμα, ήταν τό σοά τους...

Ξαφνικά ή Λούσυ κύτταζε τό ρολόι της στο φως τού τζακιού.

—Είνε ώρα πια να φύγω! ψιθύρισε.

—Ναί, Λούσυ, είνε ώρα να φύγης, επε ο νέος νιοώνοντας έναν κόμπο στο λαιμό του. Άλλά προτού φύγης πρέπει να σου πώ... Όταν εκείνη τήν ήμέρα μου είπες πως δέν μπορούσες να με παντρευθής, νόμιζα πως θά τρελλαθώ, Λούσυ... Θά ήθελα δέν πείθαι άν ήταν δυνατόν... Έπειτα σκέφθηκα πιο φρόνιμα! Είδα πως είχες δικηο, πως ήσουν πιο λογική άπό μένα, ίσως γιατί δέν μ' άγαπούσες όσο σ' άγαπούσα εγώ. Μου είχες πη, ότι ο ρομαντισμός δέν άρκει για να ζήση κανείς, ούτε πληρώνονται οι λογαριασμοί και τό νοίκι με όνειροπολήσεις! Και ή καλλιτεχνική αξία μου δέν ήταν τόση, δυστυχώς, ώστε να μπορούσε να φτιάξω τή φωλιά που όνειρευόμουν για τούς δύο μας...

Ο νέος γέλασε μ' ένα γέλιο πικρό, ψεύτικο.

—...Άλλά σχεδιάζοντας ταπεσαρίες, τό κατάφερα...

Λέγοντας αυτά τά λόγια ο Ρέτζ, άναψε τό ήλεκτρικό. Τάτε ή Λούσυ κύτταξε τριγύρω της παραξευμένη. Οι τοίχοι ήσαν φρεσκοπογοιτισμένοι. Κομψές λάμπες με γλυκόφωτα άμπαζούρ ύπήσαν σκορπισμένες έδώ κι' εκεί, άπάνω σε τραπέζια, κοντά σε αναπαυτικές καινούργιες πολυθρόνες...Ιδιαίτερα με τά παλιά, τά τριμμένα έπιπλα που θυμόταν ή Λούσυ. Τό ταπέτο ήταν κι' αυτό καινούργιο... Ο νέος άνοιξε τήν πόρτα. Άπό τό διπλανό δωμάτιο άκουγόταν μία σιγαλή γυναικεία φωνή, που τραγουούσε ένδ έπαιξε συγχρόνως άπαλά στο πιάνο. Ο Ρέτζ πήρε τό χέρι της Λούσυ μέρα στα δικά του χέρια και επε:

—Η γυναίκα μου δέν έρχεται ποτέ μέσα στο «Ατελιέ! Σου χάρσσε με, Λούσυ, άν σου είπα ψέμματα. Άλλά είνε δύο χρόνια που παντρεύτηκα. Είνε καλά κοπέλλα και ζουμε αγαπημένοι. Δέν μπορούσα να ζήσω έξω ολομόναχος και φάνηκα...πρακτικός! Νομίζω πως ήταν τό μόνο που είχα να κάνω, άφορ κέρδιζα πια άρκετά για να δημιουργήσω μία οικογένεια. Με καταλαθαίνεις, Λούσυ;...

—Η νέα κατέβασε τό κεφάλι της, χωρίς να μιλήσει.

—...Δέν ήθελα να σου τό πώ άπό τήν άρχή, για να μη χαλασώ τήν έντύπωση τής συναντήσώς μας... Ήθελα να ξαναζήσω

πρώτα μιά ώρα από το παρελθόν. "Ελα, νά γνωρίσης τή γυναίκα μου, Λούσου, τά ξέρει όλα...

"Ο Ρέτζς άνοιξε τήν πλάινη πόρτα κι' άμέσως μιά νέα, ή όποια καθόταν μπροστά στό πιάνο, μέσα στό κομψό σαλονάκι της, σηκώθηκε καί μέ πρόσχαρο χαμόγελο πήγε καί χαίρηθηκε τή Λούσου.

--Σάς γνωρίζω καλά, είπε γελαστή, άπ' όσα μου έχει διηγηθή για τίς σάς ό Ρέτζς. Μοδ έινε πόσο καλή παρέα κάνατε άλλοτε μαζί. "Ελπίζω πώς θα έρχεστε καμιά φορά νά μάς βλέπετε τώρα πού γνωριστήκαμε...

"Η Λούσου άπογαίρησε τή νεαρή γυναίκα καί κατέθηκε άργα τίς σκάλες. "Ο Ρέτζς τήν συνώδεψε ως τήν έξώπορτα. Τότε ή Λούσου έδωσε τό χέρι στόν παλιό συνάδελφό της καί μέ θλιμμένη φωνή είπε σιγά:

--"Αντίο, Ρέτζς, μου έκανε εύχαρίστηρι ή ώρα αυτή πού περάσαμε μαζί καί πού μου θύμισε τά περασμένα!

--Με συγχώρησε για τό ψέμμα πού σ' έκανα νά πιστέψης, Λούσου; Βλέπεις ήθελα κι' έγώ νά γελάσω για λίγη ώρα τόν έαυτό μου! "Αν σου έλεγα τήν αλήθεια, δέν θάταν πια τό ίδιο!

--Ναί, είπε ή Λούσου, δέν θάταν πια τό ίδιο! Γι' αυτό κι' έγώ δέν σου είπα τήν αλήθεια, Ρέτζς. Καί θέλω νά μέ συγχωρήσης...

--Δέν μου είπες τήν αλήθεια; Δέν σε καταλαβαίνα, Λούσου; Μήπως θέλεις νά πής ότι καί σύ...

--Ναί, Ρέτζς, παντρεύτηκα! Είμαι ή κυρία Πότζερ, ή γυναίκα του παλιού συναδέλφου σου! "Αντίο, Ρέτζς!

"Ο νέος έμεινε λίγη ώρα στην ίδια θέση, σιλολογισμένος. Παρακολούθησε τήν κομψή σιλουέττα της νέας, τήν όποια τόσο πούλο είχε αγαπήσει άλλοτε, ώσπου γάηκε μέσα στην όμίγλη. Κατόπιν έκλεισε τήν πόρτα κι' ένώ ανέβαινε τίς σκάλες μουρούρισε:

--Ποτέ δέν θα φανταζόμουν, πώς ή Λούσου θ' άποφάσιζε νά παντρευτή μέ τόν παράξενο έκεينو Πότζερ!

Στό πιάνο, ή γυναίκα του Ρέτζς έξακολουούσε νά παίζη καί σιγοτραγουούσε:

Μιά εύτυχία όνειρεμένη καί μεγάλη,
νοήθη άν σιλογιέμαι τά παλιά...
"Αχ! άς μπορούσαμε νά ζήσουμε καί πάλι
τά χρόνια πού δέν θα γηρίσουμε ποτέ πια!

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΜΙΑ ΦΡΙΧΤΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Πρό μηνών, ένας Περουβιανός μάλας με τήν πεθερά του καί τήν έδιωξε άπ' τό σπίτι του. "Η πεθερά του Περουβιανού όμως άγαπούσε τήν κόρη της, τόσο πού δέν μπορούσε νά ζήση μακριά της. Της έγραψε λοιπόν ένα γράμμα, άπαιτώντας άπ' αυτήν τήν άφήση τόν άνδρα της καί νά πάη νά ζήση μαζί της.

"Η νέα γυναίκα όμως άγαπούσε περισσότερο τόν άνδρα της άπ' τή μητέρα της. Γι' αυτό λοιπόν άπάντησε στην μητέρα της, ότι δέν μπορούσε νά συμμορφωθή μέ τήν παράλογη άπαιτήσι της.

"Όταν διάβασε ή πεθερά του Περουβιανού τήν άπάντη της κόρης της, λίγο έλειψε νά σκάση άπ' τό κακό της. Στην άρχή σκέφθηκε ν' αυτοκτονήση, μα γρήγορα τό μετάνοισε. Μιά άλλη σκέψη τήν κράτησε στη ζωή, ή σκέψη της εκδίκησης! Κι' ή εκδίκηση της ήταν πρωτότυπη όσο καί άπαίσια καί φριχτή.

"Εβγαλε τό μάτι της! Ναί, έβγαλε τό μάτι της μόνη της μ' ένα ηθροδι μπροστά στόν καθρέφτη. Μετά τό πήγε σ' ένα ύαλοουργό, ό όποιος της τό έκλεισε μέσα σ' ένα κρύσταλλο. Κατόπιν πήρε τό κρύσταλλο καί τό πήγε σ' ένα χρυσοκόο, ό όποιος της έκανε μιά όλόχρυση καρφίτσα, στό κεφάλι της όποιας τοποθετήσε τό κρύσταλλο πού περιείχε τό μάτι της.

Καί τότε ή άπαίσια καί σκληρή αυτή γυναίκα έστειλε τήν καρφίτσα, τήν μακάθρια αυτή καρφίτσα μέ τό μάτι της, στην κόρη της ως δώρο.

"Η κόρη της, όταν άνοιξε τό κουτάκι μέσα στό όποιο ήταν ή καρφίτσα κι' είδε τό μάτι της μητέρας της νά γυαλίζη άπαίσια, έμεινε στόν τόπο τήν ίδια στιγμή.

Πιο πρωτότυπη καί φριχτή εκδίκηση είναι άδύνατο κανείς νά φαντασθή...έκτός άν έινε πεθερά!

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Τελευταίως, κάποιος Ρώσος γεωπόνος τελειοποίησε τήν γνωστή μέθοδο του Ρώσου έπίσης καθηγητού Μοκρμέτσκη--σύγχρονου καί φίλου του Μέτονικωφ--διά της όποιας γιατρεύονται όλες ή άρρώστειες τών φυτών μέ ένέσεις.

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Πολύ άργά κατάλαβα ότι ό έρωτας, όταν δέν έινε τό πρότυπον της αγαπόητης, έινε τό μεγαλύτερο βάσανο για τούς άνθρώπους.

Βολταίρος

Τό έρωτικό πάθος, όσο πεζέται, τόσο καί πιο δυνατό γίνεται. Σ' αυτό μοιάζει άκριβώς μέ τόν άτιμό!...

Β. Ούγκώ

Έινε πολύ βαρεία ή λατρεία του θεού έρωτος. Σίγουρα από κάποιες λέαντας μαστό έθήλασε ό μικρός αυτός θεός καί σ' άγριες ζούγκλες θα τόν άνέθρυσε ή μητέρα του...

Θεόδοκιτος

"Ο έρωτας έινε ένα πουλί, πού κελαιόαι μέσ' στις καρδιές τών γυναικών.

"Αλφ Κάρε

"Η καλή γυναίκα πρέπει νά έινε εύχαριστημένη από τόν άνδρα της, όταν αυτός δέν τήν ξυλοκοπή, δέν τήν μιλώνει καί δέν τήν άρρίνει νά σεσητά τά άπαραίτητος άναγκαία της ζωής.

Κυρία ντε Μπρισσάκ

"Ο γάμος έινε λοταρία, στην όποια οι άνδρες παίζουν τήν ελευθερία τους κι' ή γυναίκες τήν εύτυχία τους.

Εύγ. Σόη

"Ο γάμος μέ μιά καλή γυναίκα έινε ότι ένα άπάντεχο λιμάνι για τό καράβι πού δοκιμάστηκε από φορτωτές. Κι' ό γάμος μέ μιά κακή γυναίκα έινε ότι μιά ξερνική καταγίδα για ένα άραγμένο καράβι!

Μοντεσκιά

"Η ψηχή του έρωτευμένου έινε ή γυναίκα τήν όποια αγαπάει. "Ο έρωτευμένος, μακριά από τήν αγαπημένη του, έινε ότι δίπτε έλλα, μα όχι καί ζωντανός άνθρωπος.

Πλουτίνος

"Η πιο θελκτική έρωτική εξομολόγησι για μιά λεπταίσθητη γυναίκα έινε τό νά τά χάση μπροστά της ένας εξστιας άνδρας.

Νινόν ντε Λαναζλό

"Η φίλια ζή από τά εισοδήματά της, ένώ ό έρωτας από τά κεφαλαία του.

Πτι-Σέν

"Η γυναίκες δέν δίνουν στην φίλια, παρά ότι δαρίζονται από τόν έρωτα.

Σαμφόρ

"Εκείνος πού κάνει τή γυναίκα του νά θημονή, δέν χάνει τίποτε διαμορετικό από εκείνον πού άναστατώνει μιά κεντήλη καί άναγκάζει τίς μέλισσες νά βγαίν μέσα άπ' αυτήν καί νά τόν κεντρίσουν.

"Αδριανός Ντεπουρέ

Πλανώνται οικτρώς όσο πιστεύουν ότι ό παράφορος έρωτας σβίνει πού γρήγορα. "Αντίθετος, ό γνήσιος, ό ηγαίος, ό παράφορος έρωτας, έινε άθάνατος!.. Ζή κι' όταν άκούη κάνουν νά χτυπούν ή καρδιές, μέσα στις όποιες γεννήθηκε.

Προπέριος

"Ο έρωτας δίνει φτερά στις καρδιές.

Α. Δουμάς

Τό μυστικό έμπιστεύεται στη φίλια καί φεύγει μακριά από τόν έρωτα.

Λαμπουγιέο

"Αγάτη πραγματική δέν μπορεί νά έννοηθή, άν δέν βρούκει ό ένας τήν εύτυχία του στην εύτυχία του άλλου.

Αάϊμονις

Πρέπει νά φοβάται κανείς περισσότερο τόν έρωτα τών γυναικών, παρά τήν εχθρότητα τών άνδρών.

Γαλλική Παροιμία

"Ο πλούσιος ποτέ δέν έινε γέρος, προκειμένου νά γίνη σίξνος ένός κοριτσιού.

Τοσκανική

"Η γυναίκα πού έχει όραία δόντια, διαρκώς γελάει, κι' εκείνη ποίησε πλούσια μαλλιά, διαρκώς χτενίζεται.

Νεβίλ

"Όταν δίητε μιά γυναίκα ν' άκούη μέ προσοχή τά έρωτόλογα ένός άνδρός, πρέπει νάσαστε σίγουροι ότι πολύ γρήγορα θα τού παρασθή.

Σεωργία Σάνδη

Οί άνδρες λένε για τίς γυναίκες ότι θέλουν. Κι' ή γυναίκες κάνουν τούς άνδρες ότι θέλουν.

"Αρνόλδ

"Όμορφες γυναίκες, άν θέλετε νά μη σας κακολογήσουν ποτέ, πρέπει νά μη δίνετε τίσι σ' κανέναν άπολύτως, καί ίδίως στόν ίδιο τόν έαυτό σας!..

"Αλφ. Μοσσέ